

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	18:54	19:53	20:34
ירושלים	18:52	19:56	20:37
חיפה	18:54	19:53	20:34

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

חתונה של חובות

ביצד זוכים לבית של שלום - רק ע"י נתינה מקשרת ובונה

ברכת המזון

פרשת השבוע חושפת ומעניקה לנו מתנה מיוחדת: מצות עשה מדאורייתא של ברכת המזון. בכל עת בה אנו אוכלים פת, אנו מצווים לברך על המזון, להודות לבורא עולם על האוכל שאכלנו, על הארץ שהנחילנו, ועל עוד טובות רבות שעושה עימנו. ברגע שאנו מודים ומברכים על מזוננו - אנו פותחים את השער לעוד שפע, לעוד מזון, לעוד פרנסה, לעוד ברכה. ברכת המזון היא הכלי, המפתח הבלעדי המפעיל את כל השפע השמימי, היורד רק אם נברך ונודה מכל הלב על מה שקיבלנו...

מצות ברכת המזון היא מצות ההודאה היחידה הכתובה בתורה. זו הפעם היחידה בה בורא עולם מבקש מאיתנו להודות לו, זו הפעם היחידה בה הוא כותב שהוא מצפה לשמוע מאיתנו תודה. זו ההזדמנות המרכזית שלנו להודות לבורא עולם על עצם החיים, על שזכינו להיות יהודים, על הזכות לחיות כאן בארץ הקודש, על הבריאות האיתנה, על הפרנסה, על כל היתר...

לפיכך, אנו מחבבים את המצוה הזו וששים לקיימה, מתרגשים לעשותה ומשתדלים היטב בכוונתה, וכפי שנוכל לראות בהרבה בתים בישראל, הילדים משוררים ברכת המזון בקולם המתוק, כשההורים מצטרפים אליהם בברכת המזון מתוך ברכון, והבית כולו גואה בשירה נרגשת של הודאה לבורא עולם על כל חסדו הטוב.

ברכת המזון טומנת באוצרה סגולה יקרה לפרנסה ברווח ובשפע רב, וגם שכבת הגנה ייחודית, קסדת הגנה. זו הבטחה אלוקית - שמימית, שהמברך ברכת המזון בכוונה ובמתינות, ייצל מהצרות המתרגשות ובאות על עולמנו!

עשרים וארבע שעות צריך הבעל לחשוב: מה אני יכול עוד לעשות **כדי שאשתי** תהיה מאושרת. ועשרים וארבע שעות ביממה היא צריכה לחשוב: מה אני יכול עוד לעשות **כדי שבעלי** יהיה מאושר.

כשניגשים בגישה כזו, של חובה נעימה לזולת, חובה נעימה לבן ובת הזוג, **שניהם מאושרים**. לשניהם יהיה טוב. אבל כשאדם מתחתן כדי לקבל, כדי לומר את המילה האחרונה בבית, כדי להיות "בעל הבית", אני מבטיח לו שהבית יחרב, בית זה נתינה נתינה ושוב נתינה. ואומרים חז"ל: **אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו עליו הכתוב אומר וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך**. מאידך אומרים חז"ל (תדא"ר ט) אין לך אשה כשרה בנשים אלא אשה שהיא עושה רצון בעלה: הוא כולו חובות כלפיה, אשתו. והיא כולה חובות כלפי בעלה. אם כל אחד יחפש את הטוב של השני שניהם יהיו מאושרים, אם כל אחד יחפש הטוב בשביל עצמו שניהם יסבלו.

אשה שיש לה ילד מכוער, חולני, ולעומתו ילד השכנים הוא יפה תואר ומרשים, יציעו לה רוצה להחליף? את מי היא אוהבת יותר? כמוכן את בנה! לא תסכים להחליף ביניהם לעולם! **הנתינה שלה לבנה מקשרת**, הנתינה מחברת, היא גידלה אותו השקיעה בו, חלק ממנה נמצא בו!

לעומת זאת, יש נשים **שיסכימו בקלות לוותר על הבעל**, והבעל על האשה. ולמה? כי אם מתחתנים כדי לקבל, ברגע שהיא מוצאת משהו משתלם יותר, היא תעזוב, תפרק את הבית. אבל מי שמתחתנת כדי לתת **הנתינה מקשרת**, אם אדם מתחתן בשביל לתת לעולם לא יעזוב את בן זוגו. אם מתחתנים בשביל לקבל בקלות נפרדים, היא אומרת מה יש לו לתת לי? אבל אם מתחתנים בידיעה של נתינה לזולת, **כמה שנותנים יותר מתקשרים יותר**. סיפרתי כבר על אותה שאמרה לי: אתה לא מכיר את הפתגם? "כשהדלות נכנסת מהדלתות האהבה בורחת מן החלונות". והשבתי לה: לתורה הק' יש פתגם אחר: כשהאהבה נכנסת מהדלתות הדלות בורחת מן החלונות. שבת שלום!

אמרו חז"ל כמה גדול השלום, שלא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום! כל הברכות והתפילות מסתיימות בשלום, ברכת כהנים מסתיימת בשלום. תפילות שמונה עשרה מסתיימת בברכות שים שלום. וגם סדר ברכת המזון ועוד ברכות מסתיימות ב"שלום". **כי כשיש שלום אחוה ורעות יש חיים ויש הכל**, כשאין שלום אין בו שום דבר, מחלוק"ת אותיות חלק מות. והקב"ה הסכים שימחקו שמו, כדי להשכיח שלום בין איש לאשתו! כל כך חשובה היא השכנת השלום בעיני ה'.

מה שמקשר בין איש לרעהו, מה שבונה את האהבה ביניהם, **זה הנתינה**. אהבה לא מוצאים אהבה בונים! כמאמרם ז"ל רצונך לאהוב משהו - תן לו. הנתינה מקשרת, הנתינה מחברת. כמו מי שנוטע עץ, מנכש משקה - שהוא אוהב את הפירות יותר מפירות זהים מהשוק **"רוצה אדם בקב שלו מתשעה קבין של חבירו"** (ב"מ לח). קילו תפוחים מהעץ שלי עדיף לי מעשר קילו מהשוק. ולמה? דבר שמשקיעים בו נקשרים אליו. כך מה שבונה את הקשר בין איש לרעהו זו הנתינה. המעלות החיצוניות הן דבר משני.

קשר עראי חולף ורופף יכול להיווצר על ידי הופעה חיצונית, אבל קשר האמיתי בין בני אדם נוצר על ידי המעשים ולא על ידי ההופעה החיצונית: הסימן שצריכים לזכור אותו הוא: מ"י ומ"י. ראשי תיבות **מ'עשיך י'קרבון ו'מעשיך י'רחקון**!!

גם אם יהיה אדם הכי מרשים בעולם, אם הוא לא נעים המידות, אם הוא אליים בדיבורו, קשה במבטו, נוקשה בהנהגתו - איזה חיים צפויים לבת זוגו? **היא מקללת את היום שהכירה אותו**. וכן להפך. א"כ מובן שהבית זה המעשים. הם המשפיעים על איכות החיים, וכן נבנה קשר אמיתי, קשר פנימי ושלם. גם אם הוא יפה תואר אם המעשים לא יפים היא מתחרטת על היום שהכירה אותו, וכן להפך.

ע"י נתינה ונתינה כמה שיותר נוצרת אהבה בין הזוג. מי שרוצה להתחתן צריך לדעת שחתונה זה חובות, זה לא זכויות. אין דבר כזה "מגיע לי"! הרי מה כתוב בכתובה? זכויות? לא! **כולה חובות**. אין מילה אחת **"מגיע לי"**. בכתובה כתוב בסיכום **"אני מתחייב לדאוג לכל הצרכים של רעייתי"**.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

מדריך לחיים עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

שתי מילים - חיים שלמים

מבפנים, וכמעט שעמדתי לקבל החלטה קשה ואומללה...

ואז, היא פרצה בבכי נרגש, 'בדיוק באותו רגע שעמדתי לקבל החלטה, הגיע המכתב שלך, בו נכתבו המילים 'ולא ניכשל' והוקפו בלורד ארטליין אדום. ראיתי בכך רמז, הודעה עבורי, שעלי להתגבר ולא להיכשל, להחזיק מעמד בנסיון הקשה, לשמור על עצמי מכל משמה המכתב שלך והמילים המודגשות בו - הם שנתנו לי את העז והגבורה להילחם, להחזיק מעמד!

בעקבות כך, התחלתי לחזור צעד בצעד אל חיק משפחתי, זכיתי לשוב אל החינוך היהודי הטוב שקיבלתי בילדותי. זכיתי לחזור בתשובה שלמה, והערב אני זוכה לבנות בית כדת משה וישראל. הזמנתי אותך לחתונה כדי שתחזה בעיניך ותתרגש, שתדע שהיה לך חלק עצום בהצלחת בת ישראל, שתבין מה פעלת בברכת המזון שלך בקול ובנעימה!

הכלה ביקשה להתיישב ולהירגע, ניכר עליה המאמץ הרגשי הכבד שעשתה, בספרה את סיפור חייה. ור' יצחק נותר לעמוד נדהם, מופתע לגלות מה רב כוחה של ברכת המזון בקול, עד היכן הדברים מגיעים, מה הם פועלים, כיצד ברכת המזון שלו הצילה בת ישראל מדרת שחת, הקימה בית בישראל על אדני התורה!

סיפור זה, אשר סיפר הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל ומופיע בספר 'שאל אביך ויגדך' ח"ג, ממחיש מה כוחה של ברכת המזון בקול. לעולם לא נדע מה התועלת שתצמח ממנה, לעולם לא נבין מה היא פועלת ומחוללת. ברכת המזון בקול דורשת רק טיפה מאמץ, אך לפעמים יש בה לשדד מערכות, לשנות סדרי עולם.

הבה נקבל על עצמנו לברך ברכת המזון בקול, תמיד בבית ובחוץ, בשמחות ובאירועים, בכל מקום. ברכת המזון בקול היא זכות כבירה ונפלאה שקשה לאמוד את ערכה, ואת כוחותיה לחולל מהפכות נפלאות. הבה נאמץ לעצמנו את ברכת המזון בקול, נברך תמיד באופן שיהווה דוגמא אישית, הוכחה לצורה בה יהודי מברך ברכת המזון. כך נזכה לברך כראוי, ולהתברך משמי מעל בשפע טובה ופרנסה!

המחותנים וגם לא סבא מאחד הצדדים. כלום. תעלומה: הזמנה נשלחה לכתובת, הוא מופיע כנמען, אך אין לו מושג כלל מי המחותנים ומה הקשר שלו אליהם!

בהגיע יום החתונה, החליט להיכנס לאולם ולבחון במה מדובר, בעיקר מתוך סקרנות - למצוא את קצה החוט שיוביל לפתרון תעלומת ההזמנה. הוא פסע פנימה במבוכה, הביט אנה ואנה, אכן כן - הוא לא מכיר איש, אין לו מושג מה עניינו לחתונה זו! בנימוס מתבקש, פנה למחותנים ואיחל 'מזל טוב', ורגע לפני שיציא - בדיוק אז נפתרה התעלומה, באופן מדהים ויוצא דופן:

אחד המחותנים בירר את שמו, וכששמע כי זה הוא - אורו עיניו, והוא ביקש מר' יצחק לפנות הצידה - אל ירתי האולם. ר' יצחק עומד וממתין שם רגע, ולמרבה ההפתעה - מי שביקשה לפגוש אותו והיא שהזמינה אותו לחתונה, היא הכלה בכבודה ובעצמה!

ר' יצחק עמד נדהם, והכלה ניגשה אליו, הזדהתה בשמה ושאלה האם הוא זוכר אותה. הוא משך בכתפיו כאינו יודע, ואז הכלה גילתה את הסוד: 'אני הספרנית שביקשה את המקור למילים 'ולא ניכשל' בברכת המזון!'

ר' יצחק הופתע שבעתיים. ראשית, בפתע פתאום עלתה מזכרונו העמום המעשיה ההיא, והוא תמה מה 'ולא ניכשל' ולכלה? ובנוסף התעצמה פליאתו, הן לפי זכרונו הכלה נראתה רחוקה מדרך היהדות, והרי הוא עומד כאן, במועד נישואיה, ומגלה כי היא נישאת כדת וכהלכה, בחתונה יהודית על טהרת הקודש! מה מתרחש כאן?!

הכלה הבחינה במבטי הפליאה, ונקבה במשפט שנחרט בזכרונו של ר' יצחק: 'זכות ה'ולא ניכשל' שלך, אני כאן!' - אמרה, ופתחה את סגור ליבה:

'אני מבינה שאתה מתפלל... אכן, בעת ההיא, בשנות נערוּתי, הפניתי עורף למסורת אבות, ולא נראיתי כמי שעשויה להתחתן כדת משה וישראל. לא תאמינ', הוסיפה בעיניים דומעות, 'הגעתי למצב בו התלבסתי בין חתונה אסורה בתכלית האיסור, לבין ייסורי המצפון, איך אבגוד במורשת אבות ואפגע גם בדור הבא שלי... הייתי חייבת להחליט, נקרעתי

הספריה הלאומית בירושלים היא מקום שקט ושלו, בקושי שומעים בו את זמזום הפלורוסנטים, המאירים כבר שנים את מדפי הספרים ושולחנות העיון בספריה. אל הספריה עולים ובאים חוקרים ומדענים, מתעניינים בספר, בכתב יד עתיק, או באנציקלופדיה שכבר כמעט נעלמה. באחד הימים הגיע לספריה ר' יצחק, במטרה להשוות כתבי יד, להעתיק שינוי נוסחאות ועוד - כנדרש מתפקידו כעורך תורני.

במהלך שהותו בספריה, פרש לשולחן צדדי כדי לאכול, ובסיום ארוחתו בירך ברכת המזון כהלכה - בקול ובנעימה. את ברכת המזון שלו שמעה ספרנית ותיקה, והיטתה את אוזנה לשמוע כל מילה יוצאת מפיו במתיקות. המילים של ברכת המזון הציפו אותה בזכרונות מימי קדם כשגדלה וחונכה על ברכי התורה, לפני שבחרה לזנוח את מורשת אבות. היא עשתה אוזנה כאפרכסת, מתרגשת מכל מילה, ליבה גואה עם כל שורה...

ר' יצחק מוסיף לברך, מילה במילה, וקולו הנעים מרחף בחלל, היא עוקבת בדריכות אחר כל מילה שיוצאת מפיו, ולפתע שמעה אותו אומר בסיום ברכת 'רחם נא', את הנוסח הבא: 'שלא נבוש ולא ניכלם ולא ניכשל לעולם ועד'.

משהו במילים הללו נשמע לה לפתע לא מוכר. 'יש כאן משהו שלא מוכר לי מילדותי', הרהרה, והבחינה די מהר כי את המילים 'ולא ניכשל' לא היה נהוג לומר בבית אביה, ואילו ר' יצחק הזכיר את המילים הללו בפירוש. היא תמחה אל ליבה למקור המילים הללו, וכשסיים ר' יצחק לברך ניגשה ושאלה אותו לפרש מקור הוספת 'ולא ניכשל' בברכה זו. ר' יצחק לא ידע את המקור, הבטיח להשתדל לברר, ואף קיבל מהספרנית את שמה וכתובתה, למען יוכל לשלוח לה את תוצאות הבירור.

ר' יצחק שב לביתו, והשקיע זמן בחיפוש המקור, עד שעלה בידו למוצאו. הוא צילם את הדף מסידור התפילה בו מופיע נוסח זה, הקיף את המילים 'ולא ניכשל' בלורד ארטליין אדום, הכניס למעטפה, רשם את הכתובת ושלח אל היעה. מבחינתו, בכך תם הסיפור, והעניין השתכח מלבו כליל.

אלא שלסיפור היה המשך דרמטי במיוחד: כעבור תקופה ארוכה וממושכת, קיבל ר' יצחק הזמנה לחתונה, שתיערך באולם מוכר. ר' יצחק הפך את ההזמנה מכל צדדיה, היא בהחלט מיועדת לו, אך הוא לא מכיר איש מהמופיעים בה. לא החתן, לא הכלה, לא

מדריך לחיים

הרב אהרן פרידמן

בזקנה ושיבה טובה

יש אנשים עם פחדים ממחלות וממוות ל"ע, יש שמפתחים חרדה עצומה ומגיעים עד כדי דיכאון כאשר שערות ראשם או זקנם מתחילים להלבין. פעם אחת פגשתי סוחר גדול ועשיר, שבאחד הימים התעוררה בלבו מחשבה המחרידה: "הנה אנכי הולך ל...! כי הרי שערות זקני התחילו להלבין, וזו רק שאלה של זמן עד שאזקין וקצי יגיע..." הוא ידע היטב שהתהליך הזה כבר החל למעשה מרגע היוולדו, אבל שום הסבר שכלי לא הצליח להרגיעו. הוא היה נתון בחרדה עצומה והתקשה לתפקד.

הסברנו כי בהתקפי פאניקה כלליים שאינם מתרחשים בעקבות ההיחשפות למצב מפחיד אלא הם ביטוי לבעיות רגשיות, נחוץ לטפל ולהתמודד גם עם הבעיות המקוריות, כדי שהתקפי הפאניקה ייפסקו. הוא הדבר בפחדים ובחרדות מהמוות. אך בסופו של דבר הדרך היא להתעמת חזיתית עם אפשרויות המוות, בכל זאת נחוץ לבדוק באמצעות שיחות אם אין בעיות רגשיות אחרות וחרדות מוסתרות שהאדם מנסה להדחיק והן באות לידי ביטוי מחרדה מפני המוות.

זה עשוי להיות תסכולים על החמצות בחיים, אכזבות מהשיגים שקיוו להשיג ולא הצליחו, וכאשר האדם הבחין שהוא מתקדם לעבר הזקנה, המציאות טפחה על פניו והכתה בו בעוצמה, והוא התקשה להשלים עם העובדה שאת הדבר הזה שעליו חלם הוא כבר לא יצליח להשיג. לפעמים מדובר בנקיפות מצפון קשות על מעשים שהאדם עשה בעבר הרחוק ואז לא היה בו האומץ להתעמת עמם בצורה ישירה, ולכן ייסורי המצפון וחוסר ההשלמה באים לידי ביטוי בפחד מפני המוות ומפני מה שאחריו.

כאשר מגלים את האמת שמאחורי החרדות ולומדים להתמודד עמה, בדרך כלל עוצמת הרגשות נחה מזעפה והחרדה דועכת, וקל יותר להביט למציאות בעיניים בלי להיבהל.

מן הראוי להדגיש, שבנוגע לכל החרדות, יש שאדם סובל מחרדה אחת או שניים, ויש שהוא מוצף בחרדות רבות והוא חי בלחץ תמידי ובלתי פוסק. הדברים אינם פשוטים, ובכל מקרה יש לבדוק לגופו של עניין ולשקול כיצד לנהוג, ובעיקר – מנין להתחיל לפעול. רק כאשר מצויה בידינו התמונה הכללית ותכנית ברורה ומגובשת נכון להתחיל לפעול.

כמו בכל דבר, מבחן התוצאה הוא הקובע. אם הגישה שנקטנו עזרה להיפטר מן הפחדים ולהחליש את החרדות, הרי זו הוכחה שגישתנו הייתה נכונה, אך אם לא נראה שינוי, יש צורך לחזור ולבדוק את המסתתר מאחורי הפחדים והחרדות ולנסות לגלות את מה שלא גילנו קודם.

הרב אומר מעודה

פינת ההלכה

שניים מקרא ואחד תרגום

א. חייב אדם לקרוא את פרשת השבוע פעמיים את המקרא ופעם אחת את תרגום אונקלוס, ובכך יסיים לקרוא את חמשת חומשי תורה עד שמיני עצרת שהוא חג שמחת תורה, ואפילו תלמיד חכם שנפשו חשקה בתורה ובתורתו יהגה יומם ולילה בתלמוד ובפוסקים, חייב להשלים פרשיותיו עם הציבור בקריאת שניים מקרא ואחד תרגום.

ב. לכתחילה יש לקרוא את פרשת השבוע באופן שיקרא פעמיים רצופות את הפסוק ולאחר מכן יקרא את התרגום של אותו פסוק וכן הלאה עד סיום הפרשה, וכן היה נוהג האריז"ל. אולם אדם שקרא את כל הפרשה בשלימות וחזר וקראה שנית, ואחר כך קרא את כל התרגום יצא ידי חובתו.

ג. לכתחילה צריך לקרוא את הפרשה עם ניגון טעמי המקרא, שהרי הטעמים והנקודות הם הלכה למשה מסיני, וכן כתב האריז"ל שיש להקפיד לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום עם טעמי המקרא, אולם את התרגום יש להקפיד לקרוא דווקא ללא טעמים. וכתבו המקובלים שמעלת הטעמים גבוהה מכל, שהרי סדר העולמות מלמעלה למטה הם, אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. והטעמים הם כנגד עולם האצילות, והנקודות כנגד עולם הבריאה, והתנין כנגד עולם היצירה, והאותיות כנגד עולם העשיה. ולכן לגודל מעלת הטעמים והניקוד לא ניתנו להיכתב בספר תורה.

ולכן היה מרן הגאון ר' עובדיה יוסף זצ"ל מורה לכל מנהלי בתי הספר ותלמודי התורה, ללמד לתלמידים טעמי המקרא עוד קודם הגיעם לגיל בר מצוה, ולא כאותם הורים ומורים שאינם משגיחים על כך, ורק כשהתלמיד מגיע לגיל בר מצוה מלמדים אותם ההורים באופן פרטי קריאת מספר פסוקים עם טעמי המקרא כדי שיקראם כך בציבור.

ד. נחלקו רבותינו האחרונים האם יש מצוה על האב לחנך את בניו הקטנים לקיים מצוות מדברי חכמים או רק מצוות מן התורה, ולמעשה מוטל עליו חיוב לחנכם אף לקיים מצוות מדברי חכמים. כגון קטן שאכל 27 גרם לחם, יש לחנכו לברך ברכת המזון אף על פי שמן התורה אין חיוב לברך אלא כשאכל 60 גרם. ובכלל מצות חינוך הוא, שילמד האב את בניו תורה או שישכיר מורה שילמד את בניו, ולכן בן שהגיע לגיל חינוך (בערך גיל 6 כל ילד לפי בהירות שכלו והבנתו) מצוה על אביו לחנכו בדרכי נועם לקרוא את פרשת השבוע שניים מקרא ואחד תרגום עם טעמי המקרא.

ה. לאחר שסיים לקרוא את כל הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום, יחזור ויקרא שוב את הפסוק האחרון של הפרשה כדי לסיים במקרא ולא בתרגום, כמו שאמרו חז"ל "המשלים במקרא הרי זה משובח", וכן היה נוהג האריז"ל הקדוש. ומעיקר הדין אין צריך לקרוא גם את ההפטרה של פרשת השבוע. אולם כבר נהגו לקרוא אף את ההפטרה. ואם חל באותה שבת הפטרה אחרת מהפטרת אותו שבוע כגון הפטרת ראש חודש או שקלים או זכור, יש לקרוא את ההפטרה של אותה פרשת השבוע ולא את ההפטרה המיוחדת שקוראים כל הציבור בשבת.

ו. מעיקר הדין מותר לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום אף בעת שהחזן קורא את הפרשה מהספר תורה לציבור, אולם נכון יותר למקדק בדרכיו לכוון דעתו ולהקשיב לקריאת הפרשה מפי החזן, ויקרא שניים מקרא ואחד תרגום בזמן אחר.

ז. אף על פי שמותר להפסיק בדיבור בעת קריאת שניים מקרא ואחד תרגום, מכל מקום מצוה מן המובחר לקרוא את כל הפרשה ללא הפסקה באמצע, אלא אם כן לדבר מצוה כגון שצמא ורוצה לברך וכדומה.

ח. ראוי לכל ירא שמים מלבד קריאת שניים מקרא ואחד תרגום, לקרוא גם פירוש רש"י או ביאור המפרשים לצורך הבנת הכתוב.

ט. הזמן המובחר לקריאת שניים מקרא ואחד תרגום, לדעת מרן השולחן ערוך הוא מיום ראשון עד לפני סעודת שחרית של שבת, ואם לא הספיק יכול להשלים לכתחילה אחר הסעודה עד לפני תפילת מנחה של שבת, אבל זה אינו מן המובחר, ובדיעבד ישלימה עד יום רביעי הבא, ואם איחר גם את המועד הזה ישלימה עד שמחת תורה.

י. מי שלא קרא את הפרשה בזמנה והגיע שבת הבאה, יקדים לקרוא את הפרשה שהחסיר ואחר כך את פרשת השבוע, כדי להשלים את הפרשיות כסדר שכתובים בתורה.

יא. אף על פי שאסור לאדם אבל לתלמוד תורה, מכל מקום בשבת מותר לו לקרוא את פרשת השבוע שניים מקרא ואחד תרגום.

היה מברך ברכת אשר יצר בכוונה, ואולי גם ברכת הגומל על הניסים והנפלאות!

כתוב בנביא איוב "כחומר עשיתי הלא כחלב תתיכני, כגבינה תקפיאני, עור ובשר תלבישני, עצמות וגידים תסוככני, חיים וחסד עשית עמדי, פקודתך שמרה רוחי". אומר המלבי"ם כגבינה תקפיאני שהזרע קופא בבטן האמא, והולד נוצר מהטיפה המובחרת שנבררת כמו גבינה ממיץ החלב. ה' לוקח את הטיפה המובחרת ואת השאר זורק. וגם מהטיפה הזו לוקח את הזרעון הכי בריא, כדי להוציא ממנו תינוק.

"חיים וחסד עשית עמדי", החיים שנתת לי בראשית הוייתי בעת היצירה הם מצד החסד, ועדין לא היה לי שום זכות להיות נברא ומתקיים בחיים, האם שילמתי משהו, אלא "פקודתך שמרה רוחי", שלא יצא מן הגוף בהיותי בבטן אמי, כי בדרך הטבע אי אפשר לכלוא רוח בבטן מלאה פסולת, ואיך התינוק נושם שהרי פיו סתום, ואיך מתקיים בלי נשימה, כל זה רק בפקודת ה'.

ועל זה אומר רבינו בחיי, אם אדם יזכור ויחשוב רק רגע, "הלא אתה מבטחי מבטן ממעי אמי אתה גוזי", מי הוציאני מבטן אמי, על מי בטחתי כשהייתי בבטן אמי, שאצא ולא יקרה לי משהו בלידה, שלא יחסר חמצן והכל יזרום כמו שצריך, ואיך אצליח לצאת מפתח צר, "הלא אתה מבטחי מבטן", אם תזכור מי דאג לך מתחילת יצירתך, על מי סמכת שהחלב יהיה לך טעים ומתוק שתוכל לשתותו, ושיטפלו בך ויחליפו לך טיטולים.

ה' נותן את התינוק לחן וחסד ורחמים, שהוריו ירחמו עליו ויטפלו בו ויאהבו אותו, שלא ימאסו בו, ה' הכניס בהם אהבה פנימית לתינוק שכל מה שיעשה, אם יקום בלילה ויבכה ויצרח וילכלך, בכל מצב אוהבים אותו! האמא מוותרת על האוכל שלה ובלבד שהתינוק יאכל, ושומרת עליו מכל נזק, מי הכניס להורים את כל זה בלב.

אם נזכור זאת נתחזק באמונה שה' דואג לנו לכל מחסורינו!

הרב אליהו רוסתמי מוריצה באתר ישיבת אור דוד
למגזין הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.com

חיים

ללא תשלום!

בספר חובות הלבבות, רבינו בחיי מדגיש ידיעה, שאם תהיה חקוקה במוחנו היא תקנה לנו בטחון אמיתי בקב"ה. והיצר הרע נלחם כדי להשכיח אותה מאיתנו, שנדע ונזכור, מי דאג לנו מתחילת הווייתנו שהיינו עדין טיפה סרוחה בבטן האם. למי שילמנו משהו כדי שידאגו לנו.

התורה אומרת בפרשת האזינו "הלה' תגמלו זאת, עם נבל ולא חכם, הלא הוא אביך קנך, הוא עשך ויכוננך!" ואמרו חז"ל כונניות בנה בך, ברא לך מעיים בני כרס מערכות מדהימות, בריאה כזו מופלאה, כל גוף האדם הוא מומחיות גדולה.

ועל גוף האדם כתוב באיוב "מבשרי אחזה אלוך", לא צריך להתבונן בשמים ובכוכבים, תסתכל ותתבונן בגופך ותראה את אלקים. כל גדולי המדע והרפואה עם כל הטכנולוגיה של זמננו, אינם יכולים לייצר שום אבר מגוף האדם במדויק, ועל זה אומרים "רופא כל בשר ומפליא לעשות", כל מה שברא ה' בגוף האדם הוא פלא גדול!

רבינו ירוחם ממיר היה אומר, אם אדם היה יודע כמה מערכות עובדות בגופו בהרמוניה ובאחדות כשמכניס עוגיה לתוך פיו, היה שולח מברק לבני ביתו, להודיע שהכל עבר בשלום!

כמה מערכות עובדות ביחד, כשאדם רואה את המאכל, אז מוחו נותן פקודה למעיים, שיפעילו מיצי גירוי, כדי שיהיה חשק לאכול ובתוך הפה השיניים לועסות, והלשון לשה את המאכל בעזרת בלוטות הרוק שנוצרות בחלל הפה, כדי שיוכל לעבור לשלב הבא שנקרא רפלקס הבליעה, ומה קורה הלאה, כמה מערכות עובדות ביחד הוושט, הריאות הכבד הבלבב הטחול המעיים הכרס ובית הכסוס ועוד, אם אחד יקדים את חברו יקרה נזק בלתי הפיך, באיזה צורה מדוקדקת הכל עובד ומסודר, ולכן אומר רבינו ירוחם ממיר, אילו האדם היה יודע איזה מערכות פועלות בכל פעם שאוכל משהו, עד שיוצאת הפסולת מגופו,

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

דניאל זר מורנו ורבינו הרה"ג שליט"א

לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות